

0 8 -12-1980

[REDACTED]

Uw brief van

Uw kenmerk

Ons kenmerk

Bijlagen

BETREFT

Nr. 12.133/I/P

[REDACTED]

[REDACTED]

De Verenigde Afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) hebben in vergadering van 13 oktober 1980 uw vraag om advies dd. 09 juni 1980 teneinde te weten in welke gemeenten het artikel 49 der bij K.B. dd. 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken van toepassing is onderzocht.

Met vier stemmen en één onthouding heeft de Franse Afdeling van de V.C.T. het volgend standpunt ingenomen.

Aangezien geen enkele bepaling van de kieswet een specifieke taalkennis voorschrijft voor de Voorzitters van de stembureau's, heeft de tekst van artikel 49 van de S.W.T., die een algemene draagwijdte heeft, tot doel om alle incidenten in dat verband te vermijden.

Dit wordt nog gestaafd door het feit dat men, aangezien er in België geen talentelling bestaat, bij de aanwijzing van de Voorzitters van de stembureau's, niet op de hoogte kan zijn van de taal die de bedoelde Voorzitter kent of gebruikt.

../..

Artikel 49 van de S.W.T. is dus een bepaling van algemene aard die werd vastgesteld om taalincidenten te vermijden.

Het heeft geen restriktief karakter en heeft niet enkel de gemeenten met niet homogeen taalstelsel op het oog.

Het werd inderdaad ondergebracht in het hoofdstuk van de S.W.T. met als titel "Bijzondere bepalingen" hetgeen zijn algemeen karakter aantoont met betrekking tot de voorgaande bepalingen.

Vier leden van de Nederlandse Afdeling, terwijl het vijfde lid zich onthoudt, zijn van mening dat artikel 49 van de S.W.T. niet meer van toepassing is buiten de gemeenten met een bijzondere taalregeling.

Twee leden van de Nederlandse Afdeling van de V.C.T. motiveren hun standpunt als volgt : de uitzonderingsbepaling van artikel 49 S.W.T. is slechts toepasselijk wanneer de absolute onmogelijkheid zich voordoet een voorzitter aan te wijzen die de taalwetgeving kan naleven; dat een kiesbureau een plaatselijke dienst is;

Dat wanneer de wetgever in 1963 nog kon uitgaan van de hypothese dat de mogelijkheid zich kon voordoen dat er voorzitters zouden voorkomen die niet bij machte zouden zijn de taal te gebruiken van de plaats waar zij een opdracht moeten aanvaarden. Dat sinds de grondwetswijziging van 1970 de eentalige taalgebieden uitdrukkelijk zijn tot stand gekomen.

Dat iemand die een wettelijke opdracht te vervullen heeft in een eentalig gebied waar hij normaal ook zijn woonplaats heeft, redelijkerwijze mag verondersteld worden de taal van dat gebied te kennen.

Dat wanneer zulks in uitzonderlijke gevallen nog steeds niet het geval zou zijn, ofwel artikel 49 toegepast moet worden ofwel de nodige schikkingen, eventueel op het wettelijk vlak, dienen voorzien te worden om toe te laten dat zulke personen niet als voorzitter zouden moeten zetelen. Inderdaad, de twee leden der Nederlandse Afdeling zijn van oordeel dat een Voorzitter die de vereiste wettelijke taalkennis niet bezit, zijn opdracht niet naar behoren kan vervullen, aangezien hij bij de vervulling van die taak, niet alleen betrekkingen met het publiek d.w.z. de kiezers kan hebben maar ook met de bijzitters, de

getuigen enz; dat hij ook de verantwoordelijkheid van het proces-verbaal over het regelmatig verloop der kiesverrichtingen op zich moet kunnen nemen aangezien dit opgesteld zal worden in een taal die hij niet kent, hetgeen in feite niet mogelijk is;

Om al deze redenen oordelen twee leden van de Nederlandse Afdeling dat :

- 1) artikel 49 als uitzonderingsbepaling door de verstreken tijd sinds 1963 in de ééntalige gebieden als voorbijgestreefd dient aangezien te worden en derhalve alleen in gevallen van absolute noodzaak moet toegepast worden;
- 2) dat wegens de algemene draagwijdte van de bewoording van artikel 49 de toepassing ervan over het hele grondgebied mogelijk is, doch dat omwille van zijn strijdigheid met de algemene strekking van de taalwetgeving en zelfs met de uitdrukkelijke regeling door de wetgever voorgeschreven voor de plaatselijke diensten, deze interpretatie op het huidige ogenblik, hoewel theoretisch correct, niet meer te verdedigen is;
- 3) dat zolang dit artikel van kracht blijft de bevoegde minister de passende schikkingen zou moeten treffen opdat in feite zich geen gevallen meer zouden voordoen waarbij in ééntalige gemeenten als voorzitter personen zouden zetelen die het wettelijk voorgeschreven taalgebruik niet kunnen naleven, aangezien een zulkdanige uitzonderingsbepaling gelet op de evolutie sedert 1963 heden ten dage alle grond van bestaan verloren heeft.

Twee andere leden van de Nederlandse Afdeling zijn de mening toegedaan dat artikel 49 der S.W.T. thans niet meer toepasselijk is buiten de gemeenten met bijzonder taalstelsel. Volgens betrokkenen, dienen de S.W.T. in functie van de thans bestaande Grondwet geïnterpreteerd te worden. De wetten die de huidige Grondwet voorafgaan, blijven slechts van toepassing in de mate dat zij met deze nieuwe Grondwet verenigbaar zijn. Betrokkenen besluiten dat artikel 49 der S.W.T. niet van toepassing is in de gemeenten met homogeen taalstelsel, gezien de inhoud van dit artikel onverenigbaar is met het homogeniteitsprincipe dat door de nieuwe Grondwet formeel wordt gehuldigd.

Deze beknopte nota die de uitgebrachte meningen weergeeft en waaruit blijkt dat in de verenigde vergadering van de afdelingen van de V.C.T. geen meerderheid werd bereikt, wordt U, Mijnheer de Minister, overgemaakt in toepassing van artikel 9 van het K.B. dd. 4 augustus 1969 tot regeling van de rechtstoestand van de voorzitter en van de leden van de V.C.T. en tot regeling van dezer werking.

De Verenigde Afdelingen van de V.C.T. verzoeken de Heer Minister hen te willen mededelen welk gevolg aan deze nota zal voorbehouden worden (artikel 61, § 3 der S.W.T.).

